

מה קרה לסבא?

שלום, קוראים לי מאיר (שם בדוי) ואני בחור ישיבה. יום אחד או ליתר דיוק לילה אחד ישבתי עם סבא שלי בסעודת בר מצוה של קרוב משפחה. דיברנו, פטפטנו, אכלנו והיה מאד נחמד.

לאחר המנה העיקרית קצת השתעממנו ואז סבא אמר: רוצים לראות משהו יפה? אמרנו כולם ביחד- כן, אנחנו יודעים שסבא תמיד יודע להפתיע. ואכן, סבא הפתיע. הוא הוציא מכיסו מכשיר סלולרי חדש עם מסך גדול, בוהק ומבריק. הבטנו בסבא בהלם, מה, סבא שתמיד מקטר על כך שהיום הכל דרך המחשב ולא מתחשבים בזקנים, קנה בעצמו מכשיר מתקדם? אבל להפתעתנו סבא הראה שליטה מדהימה במכשיר, הוא התחיל להראות לחברי השולחן כל מיני דברים מענינים ששלחו לו.

האמת היא שאני קצת הייתי בהלם ולא רציתי להסתכל, אבל פתאום ראיתי שכולם מסתכלים על המכשיר ומצחקקים, זה כבר ממש עניין אותי. הסתכלתי, מה אני אגיד לכם, די הופתעתי. לא היה שם לא עבודה זרה, לא גילוי עריות ולא שפיכות דמים, היתה שם בסך הכל תמונה מצחיקה וליתר דיוק, סרטון מצחיק, הסתכלתי וצחקתי, אמנם קצת התביישתי מהרמה הנמוכה, אבל אם סבא וכל הגדולים מצחקקים, כנראה אני הזדקנתי בטרם עת.

מכיון שאני מרגיש מאד פתוח עם סבא שלי, לאחר הסעודה כאשר יצא לי להיות איתו לבד, שאלתי אותו - סבא, הרי גדולי ישראל אסרו לקנות את המכשיר הזה? הביט בי סבא במבט נעלב ואמר לי, מאיר היקר, האם אתה חושב שסבא שלך עובר על דברי גדולי ישראל? בא ותסתכל מה כתוב מאחורי המכשיר הכשר - מוגן על ידי הועדה לעניני תקשורת. שאלתי אותו, אם כך, מהיכן כל הדברים המענינים והמצחיקים שהראת לחברי השולחן? הסביר לי סבא הקשיש, לדבר הזה קוראים וואצאפ, אנחנו קבוצה של אנשים מבוגרים ומאוחדים, וכל אחד שיש לו משהו מענין שולח לכולם, מה אני אגיד לך, מאז

שסבתא ע"ה נפטרה, לא היתה לי תקופה כל כך טובה. שמעתי, הקשבת
והתרגשתי.

בתור בחור מאד חברותי אני מדבר הרבה עם אברכי הישיבה, הן בלימוד
והן במילי דעלמא. במיוחד חביב עלי אחד מהם, שקלטתי מיד שהוא מבין ענין,
ובעיקר בראש שלי. יום אחד כשביקרתי בביתו ראיתי אותו מסתכל באייפון
וצוחק, ומכיון שאני מכיר אותו די טוב, אני יודע שהוא מתכוון שאני אשאל אותו,
למה הוא צוחק. שאלתי אותו, והוא הראה לי איך הוא צילם אותי בלי ששמתי
לב והלביש לי על הפנים אף ומשקפים מצחיקים, מה אני אגיד לכם, התגלגלתי
מצחוק, אין מה להגיד, אברך כלבבי.

וכשגיס היקר, אברך משי קנה אייפון מאושר לצורכי פרנסה (רק הקב"ה
יודע מה הקשר בין האיפון לפרנסה שלו), היה זה הקש ששבר את גב הגמל,
בלי לעשות פרסומי ניסא קניתי לעצמי מכשיר סלולרי מתקדם באישור ועדת
הרבנים לעניני תקשורת.

מה אני אגיד לכם, התחלתי להבין את סבא שלי. פתאום החיים שלי
התחילו להיות גדושים, לא עוד שיעמום של בין הסדרים. ואם עוד פעם
כשהייתי מתבטל והייתי מרגיש ריקנות רצתי לביהמ"ד, מאז שיש לי את
המכשיר אין לי אפילו זמן לחשוב.

בהתחלה הצטרפתי לקבוצה נחמדה שקבלה אותי בשמחה ולאט לאט
לעוד קבוצה ולעוד קבוצה, אמנם, היו קבוצות מסוימות קצת בעייתיות, אבל
מיד התרחקתי מהן.

אני יכול להגיד לכם מכל הלב, מעולם לא התכתבתי בצורה ישירה עם מי
שאינו בן ברית, למרות ששאר חברי הקבוצה לא ראו בכך בעיה, שהרי אין כאן

לא 'קול באשה ערוה' ולא שום דבר אחר, אבל אני שמרתי על עצמי מכל משמר.

הייתה קבוצה אחת שמאד אהבתי להתכתב איתה, כולם היו בחורי ישיבות עם כיפות והרגשתי מאד טוב בחברתם, בפרט שהם התייחסו אלי בתור הרב של הקבוצה. כשהיו להם שאלות הלכתיות הם היו שואלים אותי, אני הייתי בודק בספרים, שואל את המו"ץ של הישיבה ולאחר מכן מחזיר להם תשובות. אהבתי אותם, מצד אחד הם היו מאד קלילים, ומצד שני בחורי ישיבות, בדיוק מה שאהבתי, ואז זה הגיע.

הם החליטו שלכבוד חנוכה הגיע הזמן לעשות מסיבת גיבוש אמיתית לחברי הקבוצה. התרגשתי, סוף סוף אני עומד לפגוש על אמת את חברי הקבוצה. שלחתי הודעה בוואצאפ לחברי הקבוצה, שאם הם רוצים, בתור הרב של הקבוצה אני יכול לעשות סיום מסכת. את התגובות שקבלתי אי אפשר לתאר. אחד שלח הודעה, שלדעתו מבריאת העולם ועד היום, לא היה כדבר הזה, מסיבה עם סיום מסכת. אחד שלח הודעה שהפעם באמת הולכת להיות מסיבה מעניינת, ועוד כל מיני תגובות שלא הצלחתי להבין אם הם בצחוק או שזה רציני, הרי לא מדובר כאן בסיום הש"ס, אלא רק בסיום מסכת מגילה. אבל זרמתי איתם, העיקר שהיה מאד נחמד ברשת.

ביום הראשון של חנוכה, התלבשתי, התארגנתי ויצאתי החוצה לחכות לאחד מחברי הקבוצה, שעשה לי טובה ובא לקחת אותי עם רכב. את מה שהיה במסיבה אני לא יכול לספר לכם, אבל דבר אחד אני כן יכול להגיד לכם. החיים שלי נחלקים לשניים, החיים שלפני המסיבה והחיים שלאחר המסיבה. אמנם, אני יודע הרבה דברים שילדים בגן לא יודעים, גדלתי בבית פתוח שיש בו מחשב, ואפילו אינטרנט עם חסימה קלה, שידעתי שצריך להזהר לא להגיע

איתו לדברים אסורים ולראיות אסורות, אבל מה שהיה שם, אי אפשר לתאר ואסור לספר. אל תדאגו, נשארתי עם כיפה כמו שאר חברי הקבוצה, אבל למדתי היטב, שכיפה לא אומרת כלום ולא מחייבת כלום.

בניסי ניסים הצלחתי להתאושש ממה שעבר עלי, וכשהתחלתי לחקור את הענינים גיליתי דבר מזווע. בשולי הציבור החרדי יש קבוצה גדולה של אנשים, (חלקם משכילים ובעלי תארים), שיש להם הערצה עצומה לאורח החיים הגס של הציבור שאינו שומר תורה ומצוות, והם עושים כל מאמץ להידמות להם. פעם היו צריכים להוריד את הכיפה בשביל להיות 'ככל הגוים בית ישראל', אבל היום, אפשר להשאר עם הכיפה, זה לא מפריע בכלום, אדרבא, זה אפילו נותן הרגשה של 'מים גנובים ימתקו'. המקום שאנשים אלו שולטים, מתקשרים, ומפרסמים את הגיגיהם, זו הרשת החברתית. משם הם עושים את חילול ה' הגדול ביותר, ומשם הם מקבלים כח להמשיך במעשיהם, שהרי אף אחד לא אוהב להיות בודד ללא חברה, וכל אחד רוצה להרגיש שהוא 'בחברה טובה', ושם הם אכן מקבלים הרגשה זו. אני יכול להמשיך לפרט עוד הרבה דברים על מחקרי, אבל לא זה הענין.

סבא היקר! אם 'במקרה' קראת את סיפורי זה, רציתי שתדע: אמנם, אחד הדברים שלימדת אותי הוא: "שלא להאשים את הזולת בכשלונות שלך". לכן אני לא מאשים אף אחד במה שעבר עלי, אבל אני רוצה שתדע, סבא (ובעצם כל אדם מבוגר) שאת הדוגמא, ובעיקר את החותמת לקנות מכשיר מתקדם, קבלתי ממך.

נכדך האוהב

מאיר